

„Istent illeti az elismerés!”

Dr. Krakomperger Zoltán neve immár visszavonhatatlanul része a hajdúszoboszlói római katolikus közösség történetének. 2002. augusztus 1-jétől 2013. július 31-ig megannyi feladatot végzett itt el, melyeknek már a puszta összeírása is majd húsz oldalt tett ki. Mikor magam előtt láttam ezeket az adatokat döbbsentem rá igazán, valójában milyen hihetetlenül sokat tett, ÉRTÜNK, s mindezt úgy, hogy közben mindig volt ideje ügyesbajos dolgainkra is. Fontosak voltunk neki, mindönket a nevéen szólított, érdeklődött irántunk, nyomon követte életünk alakulását. Ő valóban a mi Jó Pásztorunk volt! És nemcsak a miénk, hanem az itt üdülő és templomunkba ellátogató külföldi testvéreinknek is, akik saját anyanyelvükön (előbb csak németül, majd később már lengyel nyelven is) hallgathatták az igét és a prédikációkat. És pont ennek köszönhetjük, hogy olyan különleges közösség lettünk: nemcsak ökumenikus, hanem egyben nemzetközi is!

2002 augusztusa nagy változást hozott a hajdúszoboszlóiak életébe, hiszen hosszú idő után új plébánost kapott a római katolikus közösség Dr. Krakomperger Zoltán személyében. Kicsit idegenkedve, kicsit kételkedve fogadtuk – mert valljuk be, mi ilyenek vagyunk! -, de kedvessége, őszintén szeretetteljes közeledése lebontotta a bizalmatlanságunk építette képzeletbeli falakat.

Ebben az új élethelyzetben – hiszen ez volt élete első plébánosi állása – a Debreceni Egyetem, a Nyíregyházi Görög Katolikus és az Egri Római Katolikus Teológiai Főiskola tanára valamint az Egyházmegyei Teológiai Tanfolyam Nyíregyházi Tagozatának igazgatója újra tanulni kezdett, mégpedig azt, hogy hogyan szelídítheti meg és vezetheti a Jézus által

mutatott úton az itt élő, sokszor kissé nehézkes és csökönyös felfogású embereket.

Az élet, mi és mások is bőven gördítettünk elé akadályokat, de ő nem hátrált meg, felvette keresztjét, és mutatta számunkra a helyes utat. Visszatekintve a 11 évre hirtelen nem is igazán tudom, mit emelhetnék ki, annyira sok, lelki életünket gazdagító, elmélyítő eseményben lehetett részünk. Számomra, aki közel 35 éve vagyok tagja e közösségnek, a legkiemelkedőbb tette talán az, hogy összekovácsolt minket. Mindegy, hogy fiatal vagy idős, katolikus vagy más felekezethez tartozó, hittanos kisgyermek, szülő vagy pl. egy idősebb rózsafüzér-társulati tag: egy nagy, ökumenikus család lettünk áldásos, türelmes tevékenységének köszönhetően. Összejárunk, végre igényeljük a közös programokat. Eltűntek a generációk közti szakadékok, és a közös rendezvényeinken úgy érezhetjük magunkat, mintha rohanó világunkban megtaláltuk volna a béke szigetét.

A fiatal plébános tele volt ötletekkel és tervekkel, melyeknek megvalósításával nem késlekedett. Még kinevezésének évében nekifogott a templom felújításának. A többlépcsős munkafolyamat első lépéseként felújította a Mária oltárt és a szószéket, majd következtek a szobrok, a keresztút fali képei, a Szent László oltárkép és az azt tartó angyalok is. A 2003-as évben elkészültek a sekrestye precízen megtervezett és kivitelezett szekrényei. 2004-ben a templom és a sekrestye új ajtókat kapott, ez utóbbira új ablak is került. A talajvíz okozta visszatérő vizesedési problémák megszüntetése a falak átvágásával volt lehetséges. Tulajdonképpen, ezzel a munkálattal vette igazán kezdetét a templom teljes, külső és belső felújítása. Még ebben az évben betonra cserélték a főoltár előregedett és túlméretezett deszkalépcsőit, majd a fűtésrendszer korszerűsítése következett. A 2005-ös év is látványos változásokat hozott, hiszen elkészült a kórusfeljáró lépcsőjének vasszerkezete, újra járólapozták a templomot és új ablakok kerültek behelyezésre. Még ebben az évben lefestették a templom toronysisakját, kicserélték a szentély feletti keresztet, és megtörtént az új villámhárító és földelési rendszer kiépítése, műszaki ellenőrzése és átadása. 2006-ban a templom külső felújítása zajlott, majd elkészült az új kerítés betonváza is. 2007-ben került sor a templombelső munkálataira: a festésre, a freskók restaurálására és beállították az új padokat. Az év végére – Zoltán atya hosszas, kitartó utánajárásának köszönhetően – átvehettük az új kerítést is. A 2008-as év első felében átadásra került előbb az álló

oltárkereszt, majd a felújított Feltámadt Krisztus szobor, végül a templom külső falán is helyet kapott egy magyar és lengyel nyelven íródott márványtábla II. János Pál pápa emlékére. A felújítási munkálatok befejezése után ez év júniusában hálaadó templombúcsút celebrált Bosák Nándor püspökünk.

Aki nem ismeri a templomunkkal kapcsolatos történéseket, az azt gondolhatná: eme nemes és fárasztó feladat elvégzése után következhetett plébánosunk jól megérdemelt pihenése. Na, a mi Zoltán atyánk nem ilyen! Még 2009-ben új papi- és ministráns székeket készíttetett, majd megtervezésre és kivitelezésre kerültek az új, színes ablakok. A templombelső megújulását érintő nagyobb feladatok közül már csak egy volt hátra: az orgona felújítása, mely a 2011-es évben több hónapi munkával megtörtént.

Az újonnan és újrainduló közösségi csoportjainknak helyiségekre volt szüksége. A templom melletti iskola épületében került kialakításra a Boldogasszony Közösségi Ház, két tanterem, egy vendégszoba, egy étkezős konyha, valamint olyan mellék helyiségek, melyek egy része (a hívek igényének megfelelően) a templom felől is megközelíthető.

Ebbe a tizenegy évbe még belefért a plébánia teljes és a kántorház tetőhéjazatának és ablakzatának felújítása is.

A kápolna sorsa sokáig kérdéses volt, de hosszas egyeztetések után végül az a döntés született, hogy mivel felújítása ésszerűtlen és túl költséges lenne, új épüljön helyette zarándokszállással együtt.

Zoltán atyának mindenki, aki a közösségünk tagja, fontos volt, és minden hitéleti eseményt szívügyeként kezelt, de – ha lehet ezt mondani – különösen fontos helyet töltöttek be a gyermekek az életében. A szentmiséken külön szólt a hozzájuk, az ő nyelvükön. A hitéletünkhöz tartozó eseményeket is úgy szervezte, hogy a legkisebbek is megértsenek mindent és aktívan részt vehessenek benne (pl. a keresztutak).

De hogy a többi korosztály is pótolhassa hitünkkel kapcsolatos tudásának hiányosságait, külön foglalkozásokat indított szülők iskolája és bibliaóra néven. Ahogy teltek az évek, egyre okosabbak lettünk, és a megszerzett tudásunkat módunkban állt a felnőttek számára szervezett hittanversenyen tesztelni. Biztos vagyok benne, hogy aki ezen részt vett, mindig szívesen fog emlékezni rá!

A tizenegy évbe rengeteg közös program, kirándulás is belefért. Szeretném mindet felsorolni, mert biztos vagyok abban, hogy aki részt vett

ezeken, annak sok-sok örömteli kép fog most felvillanni az emlékezetében: Sátoraljaújhely (szánkó- és sítúra, ahol Zoltán atya tanította a gyermekeket síelni). Kerékpár-kirándulások: a Keleti Főcsatornához (több alkalommal), a reformátusokkal közösen Kőrösszegapátira, Furtára, Kismarjára, a Nagykereki váromhoz, Nagykárolyba és Nagyhegyesre. Volt toronytúra, a templomunkban, kirándulás Nagymilicre, Újhutára és Sárospatakra, Nagy Péter mennykőre, Nagytokár tetőre és Kistokárra, majd következett Győr, Pannonhalma, Zelemér (ide gyalogtúra), Nyíregyháza (vadaspark), Gergely hegy, Baskó, a Magoska megmászása (kerítésmászással és szármázás lakat nyitással egybekötve; itt Déneske még babakocsiban túrázott!), ellátogattunk Rudabányácska – Fekete hegyre, majd kirándultunk Hortobágyra, ismerkedhettünk kicsit a Tiszató növény- és állatvilágával (itt fakultatíve részt vehettünk a buszunk lerobbanásában is, de Zoltán atya talpraesettsége itt is megmutatkozott!), jártunk Telkibányán is, ahol szabadtéri szentmisét tartott Zoltán atya. Közösségünk 27 tagja jelen lehetett Bogdánffy Szilárd vértanúpüspök nagyváradi boldoggá avatásán, végül idén, a Hit Évében elzarándokolhattunk Erdélybe (Érmihályfalva, Nagykároly, Nagymajtény, Szatmárnémeti, Krasznabéltek). Ezen kirándulások alkalmával lehetőségünk nyílt a közös imádkozásokra, elmélkedésekre, Zoltán atya megosztotta velünk a meglátogatott helyvel kapcsolatos tudnivalókat, érdekességeket, és végül, de nem utolsó sorban jókat nevettünk, játszottunk.

2003-tól minden nyáron lehetősége nyílt a gyermekeknek hittanos táborban is részt venni. Elmehettek Göncruszkára, Erdőhorvátiba, Parádfüldőre, Gergelyugornyára, Hernádpetribre, Szentjobbra, Bogácsra, Fonyba, Aldebrőre, Nadapra (a Velencei tóhoz) és ismét Erdőhorvátiba.

Szép emlékeként őrizhetjük a szívünkben a szavalóversenyeket (bizony sokunk szemében könny gyűlt, olyan meghatóan adták elő a költeményeket még a legkisebbek is), a rajzversenyeket és -kiállításokat (bár voltak helyezések, de Zoltán atya mindig úgy intézte, hogy minden gyermeknek jusson valamilyen díjazás!), a Mikulás ünnepségeket, a gyerekekkel közös adventi koszorú készítést és azok megáldását, az éjféli mise előtti pásztorjátékokat, a Szentcsaládjárást, a játékos délutánokat, a kerti mulatságokat, a kézműves foglalkozásokat és még sorolhatnám. Külön ki kell emelnem az immár hagyománnyá vált, néhány református hívővel közösen tartott magas színvonalú farsangi mulatságokat.

Az Urat nemcsak imával, de dallal és zenével is dicsérhetjük, ezt Zoltán atya is tudja, így számos alkalommal hívott meg neves énekeseket és zenészeket, hogy előadásukkal gazdagíthassák amúgy is színes hitéleti programjainkat. Fellépett nálunk a Bihari Sándor kórus (Nagyvárad-Olaszi), a Bárdos Lajos Városi Pedagógus Kórus, a Vásárhelyi Zoltán Férfikar (Budapest), az olasz Cormons férfikar, Rózsa Katalin (fuvola), Hrepka Sára (ének), a Debreceni Kamarakórus, Canto Armonico Kórus (Debrecen), Coro Universitario De Mendoza De La Un Cuyo (Mendoza, Argentína), Canto Armonico (Debrecen), a Lituus Rézfúvós Együttes (Debrecen), a balatonfüredi Vörös templom kórusa, az Ustroni Népi Együttes (Lengyelország), Kodály Kórus (Debrecen), a Gorce kórus (Nowy Targ), Dr. Kovács Szilárd orgonaművész, Elischer Balázs orgonaművész, Erdélyi Márta, Sárosi Dániel orgonaművész, a Református Kollégium Cantusa (Debrecen), Szent László Kórus (Debrecen), Deák László orgonaművész.

Hitéletünket gazdagították a különböző kiállítások, elmélkedéssel egybekötött kép- és filmvetítések, az ökumenikus összejövetelek, a városi keresztutak, vagy nem is olyan rég, ez év júliusának végén a Hit Évezárándokkereszt fogadása és imáinkkal, énekünkkel kísért zárándoklata a templomunkba.

Zoltán atya gondoskodott „otthoni olvasnivalóról” is: elindította a Szent László Sziklája című kiadványunkat, melyben a híveknek is lehetősége volt megosztani lélekemelő gondolatait, elmélkedéseit.

Tudom, ez a pár oldal nem tartalmaz mindent, amit az itt töltött 11 évében tett értünk, velünk. Pusztán keresztmetszete egy történésekkel, szép és olykor szomorú közös emlékekkel teli időszaknak. Most az következik, hogy megköszönjük mindent-mindent Neki, de szinte hallom a válaszát, amit ilyenkor mosolyogva mondani szokott: „CSAK ISTENT ILLETI AZ ELISMERÉS!” Akkor most hálát adok a Jó Istennek, hogy ide vezette Őt hozzánk, hogy részese lehetett az életünknek, hogy Jó Pásztorként vezetett minket, és megmutatta, milyen is a jó keresztény ember. Imádkozom azért, hogy áldásként szálljon vissza Rá az a sok-sok szeretet, amivel a rá bízottakat terelgeti. Isten áldja meg Őt és vigyázzon Rá!

Záró gondolatként pedig egy Túrmezei Erzsébet vers, amit Tőle is hallhattunk:

Amikor nincs tovább

Egy darabig elvisz a láb is...
de gyilkos ingoványhoz ér...
félelmes szakadékhoz ér...
zúgó folyam partjához ér...
és akkor nincs tovább.

Egy darabig elvisz a szív is...
utat lel ingoványon át,
lélekvesztőt a folyamon...
aztán elér oda, ahol
a szívnek sincs tovább.

És ha már a szív sem lel utat
át gyilkos ingoványokon
folyamon, sellőn, tengeren,
a hiten, a hiten a sor,
és mégis van tovább.

A hit elvisz...elvisz a célig.
Megfáradottnak szárnyat ad.
És vészen és poklon át
oda az Istenig ragad.
És akkor nincs tovább.

Nincs tovább, mert vége az útnak,
és nincs tovább a küszködés,
és nincs tovább a fájdalom,
csak az élet, az öröm,
a béke van tovább.

Az összeállítás Janiga Lászlóné és Szemánné Janiga Éva munkája

Beszámoló a hittanos táborról

Erdőhorvátiban 12 gyermek és 8 felnőtt táborozott **július 1-5-ig**. Minden napról egy-egy gyermek készítette a beszámolót.

1-én: „Reggel 8-kor indultunk a templomunk elől. Az első megállónk Tokaj volt, ahol megnéztük a római katolikus templomot, mely Jézus Szentséges Szíve tiszteletére van szentelve. Sétáltunk a belvárosban, megtízoraiztunk, és folytattuk utunkat Erdőhorvátiba. Elfoglaltuk a szálláshelyünket. Ebédre karfiollevest és rizses húst ettünk. Ezután kezdődött el a játék. Pihenés után sétáltunk a faluban, ahol megnéztük a tűztornyot, a görög katolikus és református templomot, majd indultunk vissza a szállásunkra. Vacsora előtt és után játszottunk, majd elmondtuk az esti imánkat.

Szoboszlai Petra

2-án: Komlóskára mentünk. Komlóskán ellátogattunk egy tájházba, ahol egy csomó érdekességet láttunk. Egy barackmagot elültettem, majd alaposan megöntöztük. Bementünk a helybeli görög katolikus templomba, majd utána tértünk haza.

Dancs Dorka

3-án délelőtt: 6-kor elment Zoltán atya, Anna néni, Dávid, Benedek és Gergő korai túrára. A többiek itthon maradtak és aludtak. Fél 8 körül elmentünk a templomba és misét tartottunk. Lehetett ministrálni. Majd reggeliztünk. Reggeli után bibliai foglalkozás volt, amelyen az állatokról beszélgettünk. Majd lerajzolhattuk a kedvenc állatunkat. Utána játszottunk. Később elmentünk egy kiállításra, ahol gyöngyöket és ásványokat csodálhattunk meg. Gyönyörű köveket láttunk. Bevizezve csodásak a kövek.

Fülöp Kata

3-án délután: Egy rövid pihenő után Sólymos várába indultunk el, mely Komlóska határában található. Befordultunk a hegy felé és elkezdtük mászni a hegyet. Meredek volt a hegy, és ezért Borika és Marika néni visszafordult. Másztunk-másztunk és egyszerre csak Zoltán atya megállított bennünket, és ezt mondta: „Várjatok meg itt, mindjárt jövök.” Már nem bírtunk tovább mászni és Roland bácsi tanácsára továbbmentünk. A táj szép

volt. Egy elágazásnál megálltunk. Eldöntöttük, hogy egyenesen megyünk tovább, mert a másik út túl vadnak tűnt. Gyalogoltunk már egy ideje, de a jelzéseket nem láttuk, és Zoltán atyával sem találkoztunk. Megálltunk és elkezdünk kiabálni: „Zoltán atya! Hahó!” Zoltán atya visszakiabált: „Erre, itt vagyok!” Mivel eltévedtünk, visszafordultunk és elindultunk haza. Célunkat nem sikerült elérni, de egy nagyon jót sétáltunk. Amikor Zoltán atya hazajött, elmondta, hogy azért tévedtünk el, mert a jelzést eltakarta a fa lombja. Zoltán atya megmászta a várhegyet, és elmesélte nekünk, hogy milyen szép volt.

Cserepes Sára és Lós Viktória

4-én: A kora reggeli túra ma elmaradt, mert szükségünk volt minden erőnkre. Zoltán atya és kis ministránsai megtartották a szentmisét. Utána megreggeliztünk, majd elindultunk Regécre. Útközben sokszor pihentünk a nagy meleg miatt. Gyakran elmondtuk: „Nem bírom tovább”. Amikor megérkeztünk a regéci várhoz, ettünk, ittunk és játszottunk. Hazaindulás előtt a várbüféből vett jégkrémmel hűsítettük magunkat. Erdőhorvátiba autókkal mentünk. Marika és Borika néni gulyáslevessel és palacsintával várt minket. A napot tábortűz melletti imával és énekléssel zártuk.

Asztalos Dávid

5-én: Reggel, miután felkeltünk, elkezdünk csomagolni. Nem fejeztük be, mert mint minden reggel, ma is mentünk szentmisére. A mise után reggeliztünk és folytattuk a pakolást. Mindent átnéztünk, hogy ne maradjon ott semmi, és elindultunk Sárospatakra. Ott megnéztük az Árpád-házi Szent Erzsébet Múzeumot és a mellette álló bazilikát is. A bazilika főoltára látványos volt. Ezek után ízletes és kiadós ebéd várt a Rákóczi Panzióban. Amíg a felnőttek egy része kávézott, mi játszottunk a történelmi játszótéren. Utána hazafelé vettük az irányt. Érkezésünkkor nagy szeretettel vártak a szüleink.

Nagyon szépen köszönjük Zoltán atyának a lehetőséget és Katika néninek a szervezést, remélem, jövőre is lesz kedvük tábort szervezni.

Sándor Szilvia

Kérjed Isten segedelmét
 Dolgaidnak kezdetén,
 Akitől jön minden áldás
 És minden jótétemény.
 Isten után szüleidet
 Szeressed és tiszteljed,
 Hogy sokáig élj a földön,
 S boldogságod fölleljed,
 Tiszteljed az öregeket,
 Megbecsüld a nagyokat:
 Kinek-kinek visszamérik,
 A mit másnak osztogat.

Korán tanulj emberséget,
 Így találhatsz kedvességet,
 A mi magadnak nem tetszik,
 Azt másnak tenned nem illik.
 Kerüld rosszak barátságát,
 Szeresd a jók társaságát.
 Sohse avatkozzál abba,
 A mi nincsen reád bízva.
 Ha jót téssz, úgy nem bánt senki,
 A jó Isten megsegíti.

Szerény légy a jótételben,
 Szerény magaviseletben.
 Szégyent hoz rád a hazugság,
 Becsületet az igazság,
 A kit hazugságon kapnak,
 Majd nehezen hisznek annak.
 Légy jó, szelíd engedelmes,
 Az ily gyermek nagyon kedves.
 A ki mint viseli magát,
 Ugy veszi majd annak hasznát.
 Olyast sohse kell csidálnod,
 Mit később kelljen megbánnod.
 A jó Isten ha megáldott,
 Segítsd fel a nyomorultat.

Adj hálát az Istennek,
 Ha van, mit nyújts a szegénynek
 Nagy örömet szerez nekünk,
 Ha másokkal jót tehetünk.
 A ki nem szán s nem segít mást,
 Maga sem lel szánakozást.
 A fukar és a zsugori
 Ég áldását nem érdemli.

Nem kell állatot kínozni,
 A fájdalmat ő is érzi.
 Hogy ha az állatot kínozod,
 Rossz szívedet elárulod.
 Ne gyötörd a kis bogárkát,
 Hadd élvezze szép világát.
 Ha sétálsz a zöld erdőben,
 Ne pusztítsd az élőfákat,
 Ne csapdosd le a lombokat.
 Isten azért teremtette,
 Hogy legyenek gyönyörűnkre.
 Csak az ártalmas lom- s gizgazt
 Gyomláld, nyessed és irtogasd.

Az idővel gazdálkodjál,
 Mivel nincs drágább annál.
 S ha egyszer elröppent a napod,
 Többé vissza nem hozhatod.
 A mit véghezvihetnél ma,
 Ne halaszd el azt holnapra.
 Rest és dologtalan ne légy,
 Hangyától, méhtől példát végy.
 Ki jól eljár munkájában,
 Nyugton alszik az ágyában.
 Jól elrendeld mindenedet,
 Folytasd vidáman tiszteted.
 Kezd a napot imádsággal,
 És végezd hálaadással.

Egy vers apropóján

„E levelet a hegytetőn találtam
Hóban feküdt az erdőhöz közel.
Fákról hullt gyémántporral beszáltan
Míg zöld volt, írni rá nem lehetett.
De hogy megbarnult, megkeményedett:
Az írás felcsillámlik rajta,
S tűnődvén, lelkem elsóhajtja:
Kellott a dér, a tél, a hóvihar
S a zúzmara, a holdfényű palást
Hogy egy Kéz azt írhasssa rá, amit akar.”

(Reményik Sándor: Egy téli tölgy levélre)

Amikor ezt a verset először elolvastam, rögtön megragadott minden sora, mély mondanivalója. Most a közelgő iskolai tanév kezdetekor is aktuálisnak érzem.

Mert kiről is van szó? Nemde éppen arról a kisdíákról, aki még „zöld”, akire nap, mint nap próbálunk szülők, nevelők valami újat, szépet, maradandót ráírni, hogy mire majd „megbarnul, megkeményedik” „felcsillámlik rajta” az írás.

Persze mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy a mi Mennyei Atyánk „írása”, melyet a lelkek rejtekébe vés, sokkal mélyebb, értékesebb, örök. De kell hozzá az ember szabad beleegyezése, közreműködése, hogy eljuthassunk emberi életünk legfőbb céljára, az üdvösségre.

Kívánom minden szülőnek, pedagógusnak, diáknak, hogy az új tanév nehézségei, megpróbáltatásai során se veszítsék szemük elől a legfőbb célt, hagyatkozzanak bátran az isteni kéz vezetésére, aki egész életünket irányítja az örök élet felé, gondoskodó szeretetét minden nap megtapasztalhatja a nyitott szívű hívő ember.

Vitézné Réczés Éva

Gondolatébresztő

Az Istennek tetsző dolog

Tegyük fel, hogy adsz nekem egy ajándékot. Mondjuk, kapok tőled egy új nyakkendőt. Kiveszem a dobozából és megnézegetem. Megköszönöm neked, majd a pénztárcám után nyúlok, és megkérdem: „Mennyivel tartozom?” Azt gondolod, viccelek, és ezt mondod: „Ez ajándék. Nem kell kifizetned.”

„Értem” – válaszolok, de a következő kérdéssel elárulom, hogy mégsem értem. „Csekket írok inkább?” Teljesen ledöbbsz. „Nem akarom, hogy fizess nekem. Azt szeretném, ha elfogadnád az ajándékomat.”

„Akkor talán segíthetnék neked a házkörűli munkában, a nyakkendőért cserébe” – mondom.

„Te még mindig nem érted? Neked akarom adni ajándékba. Egy ajándékot nem lehet kifizetni.”

„Ó, bocsáss meg! Megígérem, hogy én is veszek neked egy nyakkendőt viszonzásul.”

Ekkora, már teljesen sértve érzed magad. Azáltal, hogy megpróbáltam kifizetni az ajándékodat, ledegradáltam a kegyelmedet. Megfosztottalak az adás örömétől.

Milyen gyakran megraboljuk Istent. Gondoltál már arra, micsoda sértés számára, ha megpróbálunk fizetni a jóságáért? Isten a jókedvű adakozót szereti, mert Ő egy jókedvű adakozó. Ha mi, gonosz létünkre örömmel leljük abban, hogy adunk, akkor Ő mennyivel inkább? Ha minket bánt, hogy az emberek az ajándékunkat megvesztegetésnek látják, akkor mennyivel inkább bántja Őt?

Kérlek, most néhány pillanatig gondolkodj el Jézusnak az emberek kérdésére adott válaszában.

„Ekkor megkérdezték tőle: „Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?” Jézus ezt felelte nekik: „Az az Istennek tetsző dolog, hogy...” (Jn 6, 28- 29)

Szinte látjuk, ahogy az emberek közelebb hajolnak, és a gondolataik cikáznak. „Vajon, mit akarhat, hogy tegyünk? Többet imádkozunk? Többet adakozunk? Tanuljunk? Utazzunk? Memorizáljuk a Tórát? Mit akarhat, hogy tegyünk?” Az ördög terve ravasz. Ahelyett, hogy elvonna minket a kegyelemtől, megkérdőjelezteti velünk azt, vagy rávesz arra, hogy

megpróbáljuk kiérdekelni... aztán végül soha nem ismerjük meg a kegyelmet.

Mit akar hát Isten, hogy tegyünk? Mi a Neki tetsző dolog?

„Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.” (Jn 6, 29)
(Max Lucado)

Ehhez hasonló szép gondolatok találhatóak az „Áhítatok.hu” honlapon.

Jó olvasást kívánok:

Sándorné Erőss Hajnal

Énekkari hívogató

„Mindenik embernek a lelkében dal van” írja a költő, Babits Mihály.

Ezt a dalt szeretnénk előcsalogatni híveink lelkéből, ezért hívogatjuk az énekelni szerető testvéreinket maroknyi énekkarunk soraiba. A lelkes régebbi tagok szeretettel várják egyházközségünk fiatal és fiatalos lelkületű tagjait, megtapasztalni az együtténeklés örömét, így is dicsőítve a mi mennyei Urunkat, hiszen „aki énekel, kétszeresen imádkozik.”

Ének-óráinkon csiszolgatjuk egymás éneklését, a szentmiséken pedig örömmel szolgálunk a liturgia mind teljesebb, bensőségesebb átéléséért. Mert „akinek szép a lelkében az ének az hallja mások énekét is szépnek.” (Babits Mihály)

Jó hangulatú próbáinkra csütörtökönként 16:30-kor szeretettel várjuk, énekelni szerető testvéreinket.

Répási Borbála kántor
Vitézné Réczés Éva

Kiadja a Szent László Római Katolikus Plébánia
4200 Hajdúszoboszló, Bocskai u. 1.
Telefonszámok: 52/270-079 és 06.30.445-3447